

Câu chuyện thiện nguyện

Bùi đức Hợp

Trong cư xá tôi có một gia đình người Ấn Độ, bà vợ lúc nào cũng thướt tha trong y phục truyền thống Ấn. Mỗi khi gặp tôi, bà đều tay bắt mặt mừng. Một hôm, bà gọi tôi lại:

- Ông có biết không, một nữ tu VN hình như tên là Thu An thì phải, đã xây chùa và mở trường nuôi nhiều trẻ em Ấn thất học. Xứ tôi có nhiều người nghèo khổ như ở VN. Cộng đồng người Ấn tại HK đều gửi tiền cứu trợ về nước qua các hội đoàn thiện nguyện nhân đạo.

- À! tôi nhớ ra rồi, đó là ni sư Thích Trí Thuận.

- Sao người VN tốt thế, không những lo cho người nghèo trong nước mình mà lại còn lo cho người nước khác!

- Thưa bà, cũng có nhiều người nước ngoài đến VN thiện nguyện nhân đạo như trường hợp cô Tim, người Thụy Sĩ mở “La maison chance” để nuôi các trẻ em tật nguyền.

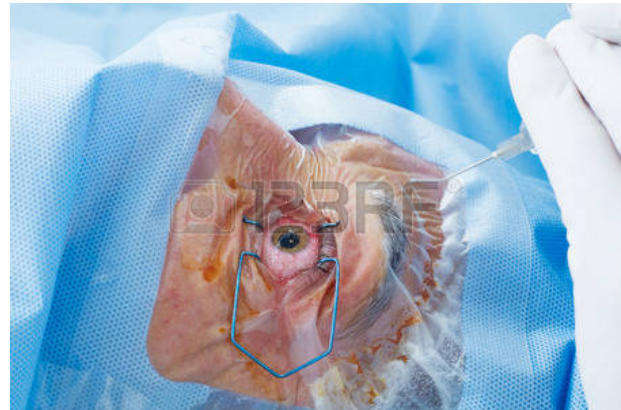
- Ước gì có nhiều người tốt trên thế giới, loài người sẽ bớt đau khổ biết là dường nào! Câu chuyện chúng tôi bị cắt ngang khi cơn mưa đầu mùa đổ xuống.

Trên đường về, tôi nghĩ nhiều tới anh Phụng, người đồng hương. Mỗi lần tôi về nước làm việc thiện nguyện nhân đạo, anh phản đối dữ dội, anh cho rằng việc cứu trợ là nhiệm vụ của chính quyền, mang tiền về chỉ làm lợi cho chế độ, thêm phương tiện cho chế độ đàn áp dân v. v. Mỗi lần như vậy, tôi từ tốn trả lời:

- Tôi có nhiều người thân bị mù lòa cả 2 mắt. Tôi đã chờ đợi suốt 5 năm, xem nhà nước có mở mắt cho họ không? Tôi không thể chờ lâu hơn nữa, vì chờ thêm 1 ngày chỉ tạo thêm nhiều đau khổ cho họ. Chứng kiến những mảnh đời khốn cùng, tay chân run rẩy quờ quạng giữa ban ngày, thú thực với anh tôi không cảm

được nước mắt. Tôi quyết định đem tất cả số tiền dành dụm của một đời người vào công tác khơi nguồn ánh sáng, bắt đầu từ bà con tôi rồi lan rộng ra cả tỉnh. Với sự cộng tác của hội VNHELP, chúng tôi đã đem ánh sáng cho 4103 người khiếm thị trong cả nước.

Cùng với nhóm AHCC SG, chúng tôi đã thay thế nhiều cầu khi đong đưa (làm nhiều cụ già bị chết đuối khi qua cầu) bằng cầu đúc, đường lầy lội thành đường đan bê tông tại vùng xa xôi thuộc các tỉnh miền Tây Nam phần, khiến người dân xã Ngãi Xuyên nghẹn ngào thốt lên: “40 năm trông đợi một ngày! Đồng bào đã mòn mỏi con mắt trông đợi! Chẳng lẽ chúng ta cũng chờ tới khi chế độ sụp đổ rồi mới bắt tay xây dựng? Chờ như vậy là làm ngơ trước sự đau khổ của đồng bào, là kéo dài chế độ độc tài toàn trị”.

Cùng chung một lý tưởng, nhiều cá nhân cũng như hội đoàn về nước cứu giúp những đồng bào nghèo khó, như Chinh Chu, Duy Loan trong “Sunflower Mission”, Ican, VNHELP, VNSSA, hội Giúp Người Mù USA, hội Từ Tâm của chùa Hồng Danh, hội Bác Ái Lazaro Charity và còn nhiều nữa. Động lực nào đã thúc đẩy họ lên đường. Đó là tình yêu giống nòi và đất nước, một thứ tình cảm thiêng liêng, cao cả, không gì có thể lay chuyển được.

Trong chỗ thân tình, tôi xin phép hỏi anh:

- Nếu người khiếm thị đó là mẹ, chị, họ hàng anh, anh có gửi tiền về giúp họ không? Chỉ cần một số tiền nhỏ khoảng 50 Mỹ Kim, anh có thể cứu vớt họ ra khỏi mảnh đời tối tăm, đầy sợ hãi.

Anh yên lặng trong tư thế căng thẳng. Tôi thừa tiếp:

- Thú thực với anh, tôi không cảm được nước mắt khi chứng kiến những thảm cảnh:

Tại bãi rác thành phố Nam Định, một cụ già đầu tóc bạc phơ bới rác để tìm kiếm những của ăn phế thải.

Tại vùng tây bắc Bắc Bộ, nhiều gia đình nghèo đến nỗi không có tiền mua áo quan chôn thân nhân qua đời. Nhà họ chỉ là mái nhà tranh siêu vẹo; vách che là bao bố, phên tre; sàn nhà đất vừa dùng làm bếp, vừa là chỗ ăn, chỗ ngủ cho cả gia đình.

Tại một tỉnh miền Trung, cả một làng sống về nghề lượm bao nylon, họ giặt giũ, phơi khô rồi đem bán. Vì giặt giũ bao, lấy nước uống trong cùng một ao tù, nên cả làng mắc bệnh dịch tả.

Các Sơ dòng Khiết Tâm Nha Trang chôn cất hàng trăm thai nhi vô thừa nhận...

Cắt ngang câu nói của tôi, anh lên tiếng:

- Moa chỉ ngại một điều là tặng phẩm hay dịch vụ cứu trợ không tới tay người dân mà vào trong tay bọn viên chức tham nhũng. Báo chí đã phản ánh nhiều trường hợp tham nhũng, trong đó có lời than phiền của cô Phương Khanh, một thành viên của VN Project trong tổ chức y tế giúp người nghèo tại VN như sau: "Nhiều khi tôi cảm thấy bực mình vì chỉ khám 2/3 dân nghèo, còn 1/3 là người của họ".

- Khi đến bất cứ làng, xã nào để phân phối tặng phẩm hay thực hiện dịch vụ, các cơ quan thiện nguyện đều phải nhờ chính quyền địa

phương cung cấp danh sách, thông báo và tập hợp những người dân đang cần sự cứu trợ. Việc họ lợi dụng chức quyền để ghi danh cho bà con dòng họ là điều khó tránh khỏi.. Nhưng, trong vòng 7 năm trở lại đây, các hội từ thiện không qua chính quyền sở tại mà tiếp xúc thẳng với các cơ quan từ thiện địa phương, như chùa, nhà thờ, hội Hồng Thập Tự trong việc cứu trợ.

Điều sau cùng tôi muốn thưa với anh là "Chế độ nhất thời, Quốc Gia vạn đại". Tương lai dân tộc ở chỗ mọi người có cơm ăn áo mặc, người bệnh có thuốc men, trẻ em được cấp sách tới trường, chính những người này sẽ làm nên lịch sử, đem lại dân chủ và tự do cho dân tộc.

Qua những cuộc trao đổi kể trên, không biết tôi đã "thuyết phục" được anh hay chưa, nhưng có điều chắc chắn là mỗi lần tôi về làm việc thiện nguyện, anh đều gửi tiền cứu trợ giúp đồng bào nghèo khó tại quê nhà.

Nhóm tôi cũng như các hội đoàn từ thiện khác nặng lòng yêu Tổ Quốc, yêu đồng bào. Chúng tôi chỉ đơn giản nghĩ rằng người dân sẽ vùng dậy đòi quyền làm người, một khi họ có đủ cơm ăn áo mặc, có thuốc men khi đau ốm. Nhiều người trong số họ đã có mặt trong các cuộc biểu tình của dân oan, dân chống bất công, dân chống Trung hoa xâm lăng, chống Formosa.

Một ngày không xa, dân chủ và tự do sẽ trở về trên quê hương yêu dấu của chúng ta.

Bùi Đức Hợp